

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΞΑ

ΦΤΩΧΗ ΜΟΥ ΚΑΡΔΙΑ!...

(Συνέχεια ἐξ τοῦ προηγούμενου)

Ἡ κυρία ντὲ Μεαύ, ποῖς ἄκουσε τὰ λόγια τῆς κόρης τῆς, ἄλλαξε ἀμέσως χέριμα. Προσπαθώντας πὸς ἐκεῖνο ποὺ δὴκαυε θύσαν γὰτι ποὺν θλιβερό, ποὺν τρομακτικό...

— Παῖδι μου, εἶπε στὴ Ζερμαίν, μὲ κάνεις νὰ φοβοῦμαι, μὲ κάνεις νὰ τρέμω... Πέξ μου γρηγορά τὸ σοὺ συμβαίνει. Τὶ σοὺ συμβαίνει, Ζερμαίν, λατρετό μου παιδί, μίλησε μου...

Ἡ Ζερμαίν ἀναστράναε πονεμένα. Ἀκούμποντας πάντα τὸ κεφάλι τῆς στὴν ἀγκυάλια τῆς μητέρας τῆς, ἄρχισε τὴν ἐξηολόγησι τῆς :

— Μητέρα, εἶπε στὴν z. Μεαύ, εἶνε ἀνάγκη νὰ φύγωμε... Δὲν μποροῦμε νὰ μείνωμε περισσότερο καιρό μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι... Πρέπει, πρέπει νὰ φύγωμε....

Ἡ μητέρα τῆς ἐσοθώρασε σ' αὐτὰ τῆς τὰ λόγια καὶ ἐπανέλαβε μηχανικά :

— Νὰ φύγωμε ; Νὰ μὴ μείνωμε περισσότερο σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ; Μὰ γιατί... γιατί ;

Ἡ Ζερμαίν δίστασε γιά μιὰ στιγμή z' εἵπειτα ἐπανέλαβε :

— Εἶνε ἀνάγκη, μαμά... Σοὺ τὸ ὀρκίζομαι πὸς εἶν' ἀνάγκη.

Τότε τὰ μάτια τῆς κυρίας ντὲ Μεαύ κωφώθηκαν στὰ μάτια τῆς κόρης τῆς καὶ τὸ βλέμμα τῆς πήρε μιὰ ἔκφρασι ἀσπότηρι.

— Γιατί τὸ λέξ αὐτό, Ζερμαίν ;

— Εἶνε ἀνάγκη, μαμά... Σοὺ τὸ ὀρκίζομαι πὸς εἶνε ἀνάγκη.

Τότε τὰ μάτια τῆς κυρίας ντὲ Μεαύ κωφώθηκαν στὰ μάτια τῆς κόρης τῆς καὶ τὸ βλέμμα τῆς πήρε μιὰ ἔκφρασι ἀσπότηρι.

— Γιατί τὸ λέξ αὐτό, Ζερμαίν ;

— Εἶνε ἀνάγκη, μαμά... Σοὺ τὸ ὀρκίζομαι πὸς εἶνε ἀνάγκη.

— Γιατί τὸ λέξ αὐτό, Ζερμαίν ;

— Εἶνε ἀνάγκη, μαμά... Σοὺ τὸ ὀρκίζομαι πὸς εἶνε ἀνάγκη.

— Γιατί τὸ λέξ αὐτό, Ζερμαίν ;

— Εἶνε ἀνάγκη, μαμά... Σοὺ τὸ ὀρκίζομαι πὸς εἶνε ἀνάγκη.

— Γιατί τὸ λέξ αὐτό, Ζερμαίν ;

— Εἶνε ἀνάγκη, μαμά... Σοὺ τὸ ὀρκίζομαι πὸς εἶνε ἀνάγκη.

— Γιατί τὸ λέξ αὐτό, Ζερμαίν ;

— Εἶνε ἀνάγκη, μαμά... Σοὺ τὸ ὀρκίζομαι πὸς εἶνε ἀνάγκη.

— Γιατί τὸ λέξ αὐτό, Ζερμαίν ;

— Εἶνε ἀνάγκη, μαμά... Σοὺ τὸ ὀρκίζομαι πὸς εἶνε ἀνάγκη.

— Ἀπὸ καιρό, μητέρα, ἀπάντησε ἡ Ζερμαίν μὲ ὑπόκοψη φωνή. Τὸ θράδι ὅμως τῆς γιορτῆς εἶχε τὸ παραθύρο μου ἀνοιχτό καὶ περιμένα τὴ Σιμόνη, ἔτοιμη νὰ κατέβῃ. Ἐξάφνα τὰ μάτια μου γόφωσαν πὸς τὴν παρὰ τὸ ἐνα λαμπρὸ θέαμα... Ἐνα μεγάλο πλοῖο περνοῦσε ἀντίκρου, λουσμένο στὸ φῶς. Ἐμοιάζε μὲ ἀτασσία φαντασμαγορικῆ... Κι' ἐνὸς κνίταξ πρὸς τὰ ἐκεῖ ἐστασίζη, τὸν ἄκουσα ξαμνικά, νὰ τὸν ἄκουσα νὰ προσφῆρῃ μὲ παράφωνο τ' ὄνομά μου.

— Ζερμαίν, ἔλεγε, νομίζοντας πὸς κανεὶς δὲν τὸν ἄκουει, Ζερμαίν, σὲ λατρεῖν !...

Ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ἡ κυρία ντὲ Μεαύ, ἔσφιξε μὲ ἀπειλοσία τὰ χέριμα τῆς z' ἔγινε γλοιοὶ σὺν νεκρῇ.

— Τὴ βραδιὰ τοῦ χοροῦ ἔγινε αὐτό ; Κι' εἶχες τὸ παραθύρο ἀνοιχτό ; Καὶ περιμένες τὴ Σιμόνη, εἶπες ; ἐτρούλασε.

— Ναι, μητέρα...

— Θεέ μου ! Θεέ μου ! φώναξε ἡ δυστοχισμένη γυναικα μὲ φωνὴ κωμμένη ἀπ' τοὺς λυγμούς. Θεέ μου, κάνε νὰ μὴν εἶν' ἀληθινὴ ἡ ὑπόψια μου...

— Τὶ ἐνοεῖς μ' αὐτό, μαμά ; ρώτησε ἐκπληκτῇ ἡ Ζερμαίν. Γιατί παρακαλεῖς τὸ Θεό ; Τὶ φοβάσαι ;

— Ὁ Θεὸς νὰ δόσῃ ν' ἀπατόμα, παιδί μου ! Αὐτὸ ποὺ ποὺ εἶπες ὅμως, ἔξηγει κάλλιστα τὴν ξαμνικὴ λατοθμία τῆς Σιμόνης, ἐκεῖνο τὸ βράδι, καθὼς καὶ τὴν ἀρρώστεια τῆς.

— Πῶς ; φώναξε ἡ Ζερμαίν περτορομῆ. Ὑποπτεῖσαι ὅτι... ;

— Ὅτι ἡ Σιμόνη ἄκουσε z' αὐτὴ τὴ φωνὴ τοῦ καὶ γνωρίζει πεῖα γιά καὶ τὸ φοβερό μυστικὸ τῆς ἀγάπης τῆς... Ἄλλοιμονο, ἔτσι θάνα, παιδί μου. Δὲν ὑπόκειται πεῖα ἀμφιβολία...

Ἐπειτα ἔλεγε ἡ Ζερμαίν μὲ ὑπόκοψη φωνή. Τὸ θράδι ὅμως τῆς γιορτῆς εἶχε τὸ παραθύρο μου ἀνοιχτό καὶ περιμένα τὴ Σιμόνη, ἔτοιμη νὰ κατέβῃ. Ἐξάφνα τὰ μάτια μου γόφωσαν πὸς τὴν παρὰ τὸ ἐνα λαμπρὸ θέαμα... Ἐνα μεγάλο πλοῖο περνοῦσε ἀντίκρου, λουσμένο στὸ φῶς. Ἐμοιάζε μὲ ἀτασσία φαντασμαγορικῆ... Κι' ἐνὸς κνίταξ πρὸς τὰ ἐκεῖ ἐστασίζη, τὸν ἄκουσα ξαμνικά, νὰ τὸν ἄκουσα νὰ προσφῆρῃ μὲ παράφωνο τ' ὄνομά μου.

— Ζερμαίν, ἔλεγε, νομίζοντας πὸς κανεὶς δὲν τὸν ἄκουει, Ζερμαίν, σὲ λατρεῖν !...

Ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ἡ κυρία ντὲ Μεαύ, ἔσφιξε μὲ ἀπειλοσία τὰ χέριμα τῆς z' ἔγινε γλοιοὶ σὺν νεκρῇ.

— Τὴ βραδιὰ τοῦ χοροῦ ἔγινε αὐτό ; Κι' εἶχες τὸ παραθύρο ἀνοιχτό ; Καὶ περιμένες τὴ Σιμόνη, εἶπες ; ἐτρούλασε.

— Ναι, μητέρα...

— Θεέ μου ! Θεέ μου ! φώναξε ἡ δυστοχισμένη γυναικα μὲ φωνὴ κωμμένη ἀπ' τοὺς λυγμούς. Θεέ μου, κάνε νὰ μὴν εἶν' ἀληθινὴ ἡ ὑπόψια μου...

— Τὶ ἐνοεῖς μ' αὐτό, μαμά ; ρώτησε ἐκπληκτῇ ἡ Ζερμαίν. Γιατί παρακαλεῖς τὸ Θεό ; Τὶ φοβάσαι ;

— Ὁ Θεὸς νὰ δόσῃ ν' ἀπατόμα, παιδί μου ! Αὐτὸ ποὺ ποὺ εἶπες ὅμως, ἔξηγει κάλλιστα τὴν ξαμνικὴ λατοθμία τῆς Σιμόνης, ἐκεῖνο τὸ βράδι, καθὼς καὶ τὴν ἀρρώστεια τῆς.

— Πῶς ; φώναξε ἡ Ζερμαίν περτορομῆ. Ὑποπτεῖσαι ὅτι... ;

— Ὅτι ἡ Σιμόνη ἄκουσε z' αὐτὴ τὴ φωνὴ τοῦ καὶ γνωρίζει πεῖα γιά καὶ τὸ φοβερό μυστικὸ τῆς ἀγάπης τῆς... Ἄλλοιμονο, ἔτσι θάνα, παιδί μου. Δὲν ὑπόκειται πεῖα ἀμφιβολία...

Ἐπειτα ἔλεγε ἡ Ζερμαίν μὲ ὑπόκοψη φωνή. Τὸ θράδι ὅμως τῆς γιορτῆς εἶχε τὸ παραθύρο μου ἀνοιχτό καὶ περιμένα τὴ Σιμόνη, ἔτοιμη νὰ κατέβῃ. Ἐξάφνα τὰ μάτια μου γόφωσαν πὸς τὴν παρὰ τὸ ἐνα λαμπρὸ θέαμα... Ἐνα μεγάλο πλοῖο περνοῦσε ἀντίκρου, λουσμένο στὸ φῶς. Ἐμοιάζε μὲ ἀτασσία φαντασμαγορικῆ... Κι' ἐνὸς κνίταξ πρὸς τὰ ἐκεῖ ἐστασίζη, τὸν ἄκουσα ξαμνικά, νὰ τὸν ἄκουσα νὰ προσφῆρῃ μὲ παράφωνο τ' ὄνομά μου.

— Ζερμαίν, ἔλεγε, νομίζοντας πὸς κανεὶς δὲν τὸν ἄκουει, Ζερμαίν, σὲ λατρεῖν !...

Ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ἡ κυρία ντὲ Μεαύ, ἔσφιξε μὲ ἀπειλοσία τὰ χέριμα τῆς z' ἔγινε γλοιοὶ σὺν νεκρῇ.

Ἡ μητέρα τῆς σηκώθηκε, κνίταξε τὸν ἡμεροδείχη τοῦ τοίχου κι' ἀπάντησε...

(Ἀκολουθεῖ)